

EȘTI CHEMAT SĂ TRĂIEȘTI ÎN SFÎNȚENIE

Textul biblic:
Matei 5:20-37

Versetul cheie:
Matei 5:20

Ideea centrală a lecției: Credincioșii sunt chemați să trăiască în curăție de inimă, prezentând totodată lumii în care trăiesc un alt model de comportament.

Scopul lecției: Să te încurajeze să trăiești în sfințenia cerută de Dumnezeu.

1. O altfel de neprihănire (Matei 5:20)

Expresia „neprihănire“ în acest verset poate desemna, prin extensie, „religia sau felul de viață al unui om“. Înainte de a face o aplicație practică acestui enunț, Domnul Isus formulează un avertisment: Cei care vor să intre în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să aibe o religie, un fel de viață sau o neprihănire diferită de cea a fariseilor și a cărturarilor! Trebuie specificat că în acest context, termenul „religie“ nu descrie o anumită denotație, ci un anumit crez sau o anumită atitudine față de Dumnezeu.

În vremea aceea, cărturarii și fariseii erau printre cei mai respectați oameni din poporul Israel. Cărturarii apăruseră după exilul babilonian și ei răspundeau de transcrierea Legii. De asemenea, ei răspundeau de păstrarea și transmiterea mai departe, în cele mai mici detalii, a tradițiilor orale și a comentariilor cu privire la Lege. În perioada Domnului Isus, ei deveniseră mai degrabă o grupare de „profesioniști“ ai Legii.

Majoritatea cărturarilor erau farisei, gruparea majoritară din interiorul iudaismului. În perioada Noului Testament această grupare număra peste 6000 de membri. Ei urmăreau cu atenție ca fiecare parte a Legii, chiar și cele mai neînsemnate, să fie respectate cu strictețe de către ceilalți iudei. Mai mult, considerând lucrul acesta insuficient, au adăugat multe alte prevederi pe care ei înșiși se străduiau să le respecte cu strictețe.

Subliniază cuvintele: *dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor*. Domnul Isus nu a spus că acești oameni nu au nici un fel de neprihănire, ci faptul că neprihănirea lor nu îi ajută absolut deloc să intre în Împărăția lui Dumnezeu.

Atrage atenția asupra importanței de a trăi în această viață după standardele lui Dumnezeu, nu după cele impuse de oameni. Adevărata neprihănire este rezultatul unei întâlniri reale cu Domnul Isus, a predării vieții noastre în mâna Lui, a renunțării la a trăi pentru noi înșine, și a începutului unei vieți noi în care să trăim doar pentru Dumnezeu. Într-o astfel de viață nouă, cele opt fericiri menționate la începutul capitolului sunt reale și prezente.

2. Refă relațiile întrerupte (Matei 5:21-26)

Predica de pe Munte formează un tot unitar. Pentru o înțelegere corectă a întregului mesaj al Domnului Isus, fiecare parte a acestei învățături trebuie privită în context și prin prisma numitorului comun al întregului mesaj: viața unui creștin născut din nou este caracterizată de cele opt noi manifestări care aduc cu adevărat fericire, îl conduc să fie cu adevărat o sare și o lumină în această lume, și îl ajută să aibe acea neprihănire care o întrece pe cea a oamenilor care se bazează pe forțele lor proprii în obținerea mântuirii. Atunci când toți acești pași sunt realizați, viața respectivă trăiește împlinind Cuvântul lui Dumnezeu.

Toate cele șase aplicații făcute de Domnul Isus la poruncile Legii pornesc de la modul greșit în care ele erau interpretate și transmise mai departe de către farisei și cărturari. De fapt, Domnul Isus Se prezintă aici în fața tuturor în autoritatea Lui de Fiu al lui Dumnezeu prin formula introductivă: *Ați auzit că s-a zis... Dar Eu vă spun* (v. 21, 22; v. 27, 28; v. 31, 32; v. 33, 34; v. 38, 39; v. 43, 44).

Prima aplicație se leagă de porunca a șasea: *Să nu ucizi!* (Exodul 20:13). Analizând interpretarea fariseilor și a cărturarilor, Domnul Isus face trecerea necesară de la litera Legii la spiritul ei. Fariseii reduseseră această poruncă dumnezeiască doar la litera ei, spunând că atât timp cât nu omori pe nimeni nu ai călcat porunca. În spiritul acestei porunci, nu numai crima reprezenta un omor, ci și gândul plin de ură sau vorba plină de mânie îndreptată împotriva unei persoane. În etica divină, atât fapta comisă cât și gândul sau vorba reprezintă un păcat care trebuie judecat și condamnat.

Atrage atenția asupra importanței unei gândiri curate și a unei vorbiri curate. Schimbarea gândirii și vorbirii noastre este un proces care pornește din interior spre exterior, și nu invers. Acolo unde are loc o regenerare spirituală, unde se naște un om nou, tot ce este vechi este abandonat.

Mai mult, Domnul Isus continuă interpretarea poruncii spunându-ne că nu este suficient să nu gândești rău de cineva, ci la fel de important este să-ți refaci relațiile întrerupte cu acea persoană, pentru ca slujirea ta să fie primită înaintea lui Dumnezeu (v. 23, 24).

3. Trăiește în curăție (Matei 5:27-32)

Mulți creștini consideră că păcatul la nivelul minții nu este atât de grav ca și cel înfăptuit fizic. În textul nostru Domnul Isus nu face nici o diferență între unul și celălalt (v. 28). Vinovăția este egală în ambele cazuri, chiar dacă e vorba de o relație nepermisă sau doar de poftă.

Avertismentul Domnului Isus este foarte serios și foarte grav: *Dacă mâna ta dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine* (v. 30a). Ceea ce învățăm aici este o lecție despre gravitatea păcatului în ochii lui Dumnezeu. Păcatul nostru este atât de grav și întinează atât de profund, încât el afectează nu numai interiorul nostru, ci și corpul

nostru biologic. Apelul Mântuitorul nostru este însă aici nu la o renunțare la propriu la părți ale corpului biologic, ci la o stăpânire a lor, pentru ca astfel, trupul în sine să nu devină o modalitate de comitere al păcatului (vezi 1 Corinteni 9:27; Coloseni 3:5).

Atrage atenția asupra importanței „igienei“ minții noastre. Credinciosul trebuie să-și păstreze mintea curată, iar lucrul acesta este posibil în măsura în care ne păzim ochii, urechile, vorbirea și gândirea de lucruri păcătoase care ar putea să ne conducă spre păcat.

Subliniază legătura pe care o face în acest pasaj Domnul Isus între cele două probleme și anume, între preacurvie și divorț. În spatele amândurora stă păcatul poftei. Pofa nestăpânită îi determina pe soții din acea vreme să le dea o carte de despărțire soțiilor lor, pentru a se căsători cu altele. În spatele multor divorțuri stă, de fapt, păcatul poftei. Răspunsul Domnului Isus la această problemă subliniază atât modul în care Dumnezeu privește căsătoria (vezi Matei 19:6) cât și consecințele dramatice ale preacurviei (v. 32).

4. Respectă-ți cuvântul (Matei 5:33-37)

Pornește discuția la acest punct de la fenomenul generalizat al minciunii. Biblia ne spune foarte clar că minciuna este un păcat. Cu toate acestea, ea este prezentă pe buzele multor oameni, și din nefericire, și pe buzele multor creștini.

Biblia nu face nici un fel de clasificare a minciunii. Indiferent cât este de „mică“ sau de „nevinovată“ pare a fi, înaintea lui Dumnezeu ea este tot un păcat. Creștinii sunt chemați să se diferențieze de ceilalți oameni prin spunerea adevărului, indiferent de circumstanțe. Minciuna nu se justifică în nici o situație de viață.

Jurământul a venit ca o încercare de stăvilire a minciunii. Din nou, jurământul a fost doar o măsură de stopare a vorbirii pline de ușurătate a oamenilor. Cu timpul însă, jurămintele oamenilor au devenit vorbe fără nici acoperire. Mai mult, jurămintele deveniseră o cursă de păcătuire, prin invocarea Numelui lui Dumnezeu într-un mod greșit, cu foarte multă ușurătate și chiar ireverențios.

În vremea Domnului Isus, interpretând în litera Legii învățătura Vechiului Testament, fariseii și cărturarii ajunseseră la o detaliere foarte minuțioasă a cazurilor în care puteai sau nu să-ți calci jurământul (vezi Matei 23:16-22). Din nou, gândirea falsă, ipocrită a fariseilor este criticată de Domnul Isus. Conform interpretărilor lor, minciuna era trecută cu vederea în anumite circumstanțe, fiind considerat ca păcat doar sperjurul.

Învățătura Domnului Isus pe această temă scoate în evidență un nou principiu. Vorbirea creștinului trebuie să fie întotdeauna: *Da, da; nu, nu, ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău* (v. 37). Într-un astfel de caz, când vorbirea noastră este caracterizată de adevăr, jurămintele devin inutile.

Încurajează-i pe participanți să aibe o vorbire de genul acesta, în care să spună adevărul în orice împrejurare, și în care să se ferească a se jura, sau a-și da cuvântul pentru a-și proba astfel temeinicia vorbelor rostite.